

Plana jove

Plana jove

Les festes populars

Les festes populars són les festes del poble. N'hi ha de moltes menes i de molts llocs. Ara bé, dir que una festa o una celebració és de tal o qual lloc no té massa sentit, encara que aquesta expressió és utilitzada amb força freqüència.

Les festes populars són, doncs, les festes del poble, però no del poble en un sentit geogràfic, sinó quant a la comunitat o a la gent que habita aquesta geografia o aquest territori.

Les festes populars o, generalitzant, el folklore, neix quan, per les circumstàncies que siguin, és important per part d'una gent que surti alguna manifestació externa d'aquesta mateixa gent: és a dir que qualsevol acte popular persisteix mentre té un valor pel poble, i quan deixa de tenir-hi valor ja cau pel seu propi pes.

Generalment les manifestacions populars prenen un nom propi, que se'ls hi ha donat: el nom del lloc on habita la gent que les fa o el nom de la diada en la qual es fan.

Aquí a Santa Eulàlia, com en d'altres pobles del Vallès, ens trobem amb «El ball de les gitanes» que després d'haver estat enterrat durant bastants anys han tornat a sortir igual que un bolet surt de la soca d'un pi.

Els assajadors, ben coneguts de tothom, van aplegar una colla de joves i després d'esmerçar-hi una bona pila d'hores, de feina i de malsdecap van aconseguir de fer resorgir les gitanes. Sembla, però, que aquest noble afany per part de quatre persones no ha fet ressò en el nostre poble, i malgrat haver fet ballades durant quatre anys començant amb una colla i després amb dues, novament hem hagut de veure com el «ball de les gitanes» s'acosta altra vegada a esdevenir ja només un record. De tota manera no ens posem pessimistes. La colla dels més petits està tallant encara el bacallà.

Tantmateix, però, és digne de remarcar el gran entusiasme que en tots els aspectes ens han demostrat els assajadors. Però les festes populars són del poble i les fa el poble. I el poble, aquest cop, no ha respost.

JOSEP MARGENAT

TEATRE

Intentant fer un resum del que ha estat i del que és l'actual grup de teatre podem dir que aquest fa tres anys que es va formar i que el composàvem joves de Santa Eulàlia, Bigues i Lliçà. Aquest grup, estructurat així i regit per una petita comissió, ha anat fent una sèrie de representacions més o menys bones i amb poc o molt d'èxit.

Això, podem dir, va ser el principi del grup. Arribem ara al punt alt: quant a la importància que el grup va tenir, va ser la representació de l'obra que gairebé tots devem recordar, «El retaule del flautista». Aquesta obra va tenir un èxit bastant gran en relació amb la petita categoria del grup, i va fer que els joves que hi treballàvem ens animéssim bastant i tinguéssim ganes de continuar portant el grup endavant.

Després d'aquesta etapa bona del grup, un període de temps de descans va fer que els ànims d'un temps enrera baixessin una mica, i malgrat algunes representacions en festes senyalades, no es varen representar obres en el sentit ple de la paraula fins ara, del Nadal del 1972 cap aquí.

Finalment, no fa gaires dies, quan ja gairebé havíem acabat les representacions de «La comèdia de l'olla» i «El metge a garrotades», en una reunió que vàrem tenir els mateixos amb algunes variants que els del principi deia, vàrem decidir de continuar endavant, semblava amb bastantes ganes, i per aquest motiu ja hi han algunes obres a punt d'assajar.

Esperem que aviat podreu veure-les i també esperem que siguin ben acollides per tots.

Jaume Danti

Anada a Montserrat

El divendres, dia 16 de febrer, va marxar un grup de nois i noies cap a Montserrat a peu. El Pere de can Tabacquet era el cap, com sempre; al seu voltant aquells xicotets que fa anys que l'acompanyen; també hi anava gent nova, entre ells, cinc noies. Va fer una nit de lluna plena i una mica de fred, però no molt. Anava bé per caminar. A primera hora del matí arribaren a Terrassa; l'esmorzar i la visita al mercat: mitja hora de repòs. Després la via del tren en direcció a Vacarisses. El dinar a les dues de la tarda, a Can Xola de Monistrol. Dos de la colla que no tenien gana no s'hi van aturar i van emprendre de dret el camí del vell cremallera. Van arribar a Montserrat a les tres. Els altres van anar arribant entre dos quarts de sis i les set... A dalt ja s'hi van trobar l'Alexandri que havia començat a reservar celles.

El mateix dissabte, a les tres de la tarda, una segona expedició de 14 membres (joves de tots els pobles del voltant) van agafar el tren de Granollers en direcció a Montcada. De Montcada a Monistrol i d'aquí fins a Montserrat a peu. Aquests van arribar a dalt entre un i tres quarts de vuit.

Al vespre hi va haver gatzara: entre tots eren trenta-un i ocupaven set habitacions de les celles. Qui més, qui menys, tothom va comprar begudes i pastes i es va anar entretenint i alegrant fins a les dotze, la una o les dues de la nit.

L'endemà al matí tothom va fer la seva. Uns van anar a Sant Jeroni a peu, altres hi van anar amb aeri. Algú es va atrevir a escalar el «Pic del Moro», d'altres es quedaren a sentir l'escolania. Durant aquella estona van arribar dos nous excursionistes, aquests motoritzats.

A la una Missa. El dinar, uns al «service» i altres a les habitacions. A les tres, tothom fora.

Tornada amb aeri i «carrilet» fins a la Plaça d'Espanya de Barcelona. L'última aventura la va constituir el passeig de tot el grup per la Gran Via fins a la parada dels cotxes Segalés.

En conjunt, força bé i ganes de tornar-hi.

Un que també hi era

- PINTOR INDUSTRIAL
- COLOCACION DE PAPELES PINTADOS
- ROTULOS E IMITACIONES

Jaime Iglesias

Carretera de La Sagrera, s/n.

Teléfono 504

SANTA EULALIA DE RONSANA